

REVISTĂ DE ATITUDINE, PRIN SATIRĂ ȘI UMOR

5 lei

CUCIOARA

An. III • nr. 2 (13) / mai - iulie 2025

VOPSITA

Această publicație este un pamflet și trebuie tratată ca atare.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare

WWW.CUCIOARAVOPSITA.RO

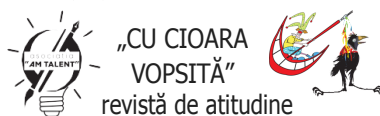
VAI DE CAPUL TĂU!
ȘI MINIMA MORALIA ȘI
MINIMUM MINIMORUM!!!

Asociația culturală
„AM TALENTI”
Broșteni - Vrancea

TEMA ACESTUI NUMĂR:
„VREMEA PĂCĂLELILOR”

Caricaturi: Petrache PLOPEANU

„CU CIOARA
VOPSITĂ”

revistă de atitudine
prin satiră și umor

Editor:

ASOCIAȚIA CULTURALĂ
„AM TALENT!”,
Broșteni, Vrancea

REDACȚIA

Director:

Gheorghe MOCANU

Redactor șef:

Petrache PLOPEANU

Redactor șef-adjunct:

Anda TOMA

Redactor șef-adjunct:

Corneliu STANCIU

Consultant editorial:

Prof. dr. Const. MIU

Ambasador al revistei CCV:

Angela SILION

Difuzor abilitat:

Gica STAIU

Președinte de onoare:

Aurel STANCIU MILCOVIN

Redactori

Anda TOMA,
Petrache PLOPEANU,
Adrian MATEI,
Viorel SIRETEANU,
Boris M. MARIAN,
Mihai MANOLESCU,
Petre POPA, Lucica NISTOR,
Maximilian OPAIT,
Nina Elena PLOPEANU,
Gheorghe SUCOVERSCHI

Au colaborat la realizarea acestui număr:

Ion PRIBEAGU, Mihai MANOLESCU,
Petrache PLOPEANU, Vasile LARCO,
Vasile IFRIM, Anda TOMA,
Maximilian OPAIT, Mircea
MANOLESCU, Viorel SIRETEANU,
Gheorghe SUCOVERSCHI,
Nina Elena PLOPEANU, Corneliu
STANCIU, Constantin MIU,
Lucica NISTOR, Gheorghe MOCANU,
Irene POSTOLACHE, Georgică
MANOLE, David VALENTIN

Adresa redacției:

627050 – com. Broșteni, județul
Vrancea, Str.Principală nr.73

Telefon: 0746017647

e-mail: cucioaravopsita@yahoo.com

Revista „Cucioaravopsita” găzduiește opiniile,
oricât de diverse, ale colaboratorilor. Responsabilita-
tea pentru conținutul articolelor revine în exclusivitate
semnatarilor acestora. Manuscrisele primite nu
se înapoiază.

TIPĂRIT LA
EDITURA PIM

ISSN1222-4014
ISSN-L1222-4014

De Ziua Bărbatului!

Ion PRIBEAGU

Vine un flăcău acasă:

- Mamă! Tată! Ard de dor! Am decis să mă însor
Cu fata lui moș Arvinte, că-i frumoasă și cuminte
Gingașă și educată, pe-deasupra încă-i fată.
Mama-l pupă și-l mângâie, lăcrămând de bucurie.

Numai tata-i supărat si-l privește încruntat.
Pe urmă îl ia de-o parte si începe de departe:
- Mai demult, în tinerețe, ne-am iubit cu mama fetei.
N-o s-o iei, că nu se poate, ea ți-i soră, tu-i ești frate!

Flăcăuandru, abătut, mult a plâns și a băut,
Șapte zile, șapte nopți, într-un beci, ascuns de toți.
Peste-o lună jumătate, vine iar c-o noutate:
- Mamă! Tată! mă insor cu copila lui Bujor!
Așezată, gospodină, si mândră ca o grădină.

Mama îl îmbrățișează, fericită lăcrămează.
Numai tata-i foc și pară; il conduce în cămară
Și îi zice: - scump fecior, cu femeia lui Bujor
Ne iubisem noi cândva, de la mine-a rămas grea.
Tu-i ești frate, pușor, deci nu poți să te însori

Iar băiatul, întristat, iar a plâns nealinat,
A băut rachiu și vin, ca să uite de venin.
Încercând a treia oară, să-și aleagă soțioară,
Tata iar i-a povestit că cu mă-sa s-o iubit.

Iar pe urmă o aflat, că la fetele din sat,
Vasilica lui Arvinte si fetelor de părinte,
Maricicăi lui Tulica si fetei mătușii Nica,
Copilei văcarului si fetei primarului,
Anișoarei lui Dodon, Pistruetei lui Anton
Și odraslelor vecinii, fetei grase-a lui Arsenii,
Adrianei lui Costică, Esmeraldei lui Opincă,
Mădălinei lui Istrate... la toate le este frate!

Flăcăului, de amar, ii curg muci în pahar.
Fetele de măritat toate i-s surori în sat.
Mama-l vede abătut si îl ia la descusut.
El suspină ca de boală, plângând maică-sii în poală.

Cu năduf și supărare ii spune măicuței sale:
- Tata a însămânțat muierile de prin sat.
Cum, dracu, să te însori, dacă toate ți-s surori?

Măicuța, cu voie bună, râde-n hohot ca nebuna.
- Ce-i cu tine, mamă dragă, aici nu-i nimic de șagă!
- Apoi, dragul meu fecior, rîd, că ești neștiutor.
Adu-mi noră orice fată, CĂ NU EL ÎȚI ESTE TATĂ!

Mihai MANOLESCU

Un cocoș și o găină

Un cocoș și o găină
Șad în curte la vecină
Și de la etajul șapte
Îi aud în plină noapte
Cum strigă precum nebunii,
De-ai zice că sigur hunii
Pe la noi au dat năvală,
Sau că s-a aprins răscoală.

Pe cocoș, l-aș înțelege
Ca să cânte după lege,
La o oră matinală,
Când vecina mea se scoală.
Însă zic un șase-șapte.
Nu așa, în miez de noapte
Să îl potrivești să sune.
Eu cu ce-am greșit, pe bune,
Să deschid la trei o pleoapă
Și-apoi corpul tot să-mi zacă?
Uite-așa, privat de somn,
Am ajuns din om neom.

Iar găina,
Bat-o vina,
Mi se pune pe cântat
Fix când să mă-ntind în pat,
Pe la două după-amiază,
Când răbdarea îmi cedează
De atâta oboseală,
De nesomn și frichineală.
Ai zice că sunt vorbite
Aste paseri zăpăcite,
De-și cântă pe rând refrenul,
Să mă facă cu sistemul.

Mă gândesc serios de-acum
Să mă mut, să-mi văd de drum.
Ori așa, după chindie,
Pentru-o supă și-o piftie,
Să-„mprumut” și eu găina,
Plus cocoșul, bată-l vina?

Vasile LARCO

Am ajuns la concluzia că prea multă politică dăunează grav... vieții!

Alegeri prezidențiale, 2024. Ca tot românul cetățean, am urmărit evoluțiile candidaților la TV și m-am hotărât, într-un sfârșit. Sau așa am crezut eu...

„Îl votez pe Marcel, ziceam eu, a construit autostrăzi, a mărit salariile, a mărit pensiile”. „– Da” ce, mă contră tata-socru, care-i vota mereu pe liberali, dom” Ciucă nu a fost în guvernul care a făcut astea? Ce, nu-i bun pentru tine de președinte?” Am tăcut, bolmojind ceva și am schimbat discuția. (Dacă veni vorba de tați, atunci al meu este cel mai nea-ș-român... „– Să nu aud că ai votat cu altcineva decât Simion. Acesta e de-al nostru, os de dac! Altfel la mine nu mai vii copile să-ți dau brânză, caș, ouă, carne, legume, bani și alte alea...” Sigur inventarul nu era complet, iar argumentele aveau, ce să zic, mare „greutate”! L-am asigurat că poate conta pe mine, de parcă el ar fi candidat la președinție). Când să plec, mama-soacră m-a condus până la mașină sub pretextul a două sacose grele cu fructe „pentru nepoți” deși nu am decât o fată care este la casa ei, la București: „–Petruș dragă, socru-tu s-a cam ramolit, el se crede încă pe vremea lui „împușcatu” în fruntea B.O.B.-ului. Tu votează așa cum te îndeamnă inima..., m-am înșeninat la față, dar nu am apucat să-mi exprim gratitudinea, că a continuat: Elena”. „– Ce Elena”, am murmurat confuz. „–Ei bată-te să te bată norocul, Lasconi, cum care?! Ea este femeie și ție îți plac femeile, mi-a spus mie fiică-mea”, adică nevasta mea. Ridic ochii a mirare în fața acestui șantaj fin, mă înroșesc, dau din cap ca prins de parkinson și iau plasele-mită. Când îi povestesc a doua zi mai-că-mii scena, aceasta îmi zâmbește acru: „– Ei asta-i, te iei după ei sau după cea care te-a făcut și s-a chinuit cu tine să te fii băiat mare?” Iarăși placa cu „băiat mare” deși am aproape jumătate de secol! „– Da mama, suspin supus, holbând ochii ăia nevinovați de bou, votez cu...?” Sesizează întrebarea și îmi ia vorba din gură așa cum făcea și atunci când învățam tabla înmulțirii și nu avea răbdare cu mine, „Miiirceaaa”, „– Miiirceaaa” repet și eu ca un papagal. „– Bravo băiatul meu maaare și adaugă bonusul pavlovian, un pupic dulce pe obrazul stâng”.

„–Sper că ți-au venit mințile la cap și votezi și tu ca un om normal, mă luă în primire nevastă-mea după ce i-am «relatat jurnalistic» despre toate aceste «presiuni electorale», e evident că cel mai talentat este Louis” Și cum rămăsesem cu „privirea tâmpă” (așa spune ea mereu), adăugă: „Iar ai privirea aia tâmpă, Ludovic, frate! Nu știi, așa se zice în franceză! Știe să cânte

dumnezeiește la chitară. Pe mine m-a fermecat de-a dreptul”. Nu știam că acesta este un criteriu pentru a accede la fotoliul prezidențial, dar nu îndrăznesc să scot o vorbă. Proclamă: „Pe Louis îl votăm. Am hotărât!” și-și subliniază spusele bătând cu toporașul de șnițele într-o bucată de ceafă care, ghinion! semăna cu fața mea”. „– Da mămico îngăimez terorizat, votăm Luis”. „– Se scrie Louis”, mă buimăcește și mai mult tovarășa de viață.

Bineînțeles nu am mai ajuns la urna de vot, făcându-mi pierdută cartea de identitate. Și am fost fericit, dar gândindu-mă cu groază la turul doi. Tatăl meu și soacra mea erau în al nouălea cer: candidații lor indirecti/direcți, Călin și Elena erau pe val. Nevastă-mea s-a dat de partea lui taică-miu. Maică-mea practica „silentio stampa” îndemnând la rezistență pasivă, non-combat. „– Cu cine votezi?” m-a sunat și m-a întrebat insinuant fiică-mea de la București. „Ăăă, aș vrea să fac un experiment... Să-l votez pe Călin să văd cum mă simt după aceea dacă iese sau dacă pierde”. Atât i-a trebuit. M-a făcut extremist și mi-a spus un lucru la care nu mă gândisem: „UE n-o să ne mai dea nici un ban. Deja investitorii străini au început să-și retragă investițiile”. Și a adăugat: „Dacă iese ăsta noi emigrăm în Norvegia!” De ce Norvegia? Nu am înțeles. Nevastă-mea s-a ocupat personal de cartea mea de identitate. A făcut pe dracu’n patru și am avut-o gata cu două zile înainte ca CCR-ul (de ce -ul, ar trebui -a, nu?) să declare nule alegerile din primul tur. Am mulțumit lui Dumnezeu, dar mai ales judecătorilor de acolo că m-au scos din greua încercare. Toți s-au dezumflat, dar s-au umflat la loc în „campania de primăvară 2025” a alegerilor prezidențiale. Acum apăruseră noi candidați eligibili, Crin și Nicușor. Toți ai mei și-au păstrat opțiunile sau în lipsa candidaților din toamnă s-au dus către omologii lor din primăvară alcătuind „cupluri” de „noi îndrăgostiți”: Tata-Simion, socrul meu-Simion, mama-Nicușor, soacră-mea-Elena. Apoi fiică-mea-Crin, nevastă-mea-Victor. De data asta nevastă-mea m-a luat de mână ca la grădiniță și m-a împins în sala cu urna: „Nu uita să-ți fotografiezi votul, să văd eu dacă mai există speranță cu tine! Nu uita, Victor, ție trebuie să-ți spună omul de mai multe ori!” În cabina de vot am pus ștampila pe Victor. De mai multe ori, ca să-i fac pe plac. Nu am uitat să fotografiez! A spus apoi la toți că sunt oligofren și că divorțează... În turul doi a fost mai simplu: am spus la toți că votez Nicușor și așa am votat. Inevitabil jumătate din familie, care îl votase pe Simion, mi-a devenit dușmană de moarte, iar cealaltă jumătate a trebuit să piardă timpul cu mine la urgență și la UPU unde, după vot și după conflictele politice intrafamiliale, mi-am dat obștescul sfârșit adus de un AVC combinat cu infarct.

Conform credinței mele din timpul vieții că nu am făcut rău la nimeni, am ajuns la porțile Raiului. Poarta s-a crăpat nițeluș, iar Sfântul Petru m-a întrebat, după ce și-a răsfoit Catastiful Suprem, „TU CU CINE AI VOTAT?”

CRONICĂ UMORISTICĂ (rondelo – sonet)

„O țară tristă plină de umor”
E România noastră milenară,
Spunea Bacovia, întâia oară,
Gândindu-se la bravul său popor.

Haz de necaz se face, dar e clară
Această stare, ce-i de mulțișor;
O țară tristă plină de umor
E România noastră milenară.

Dar și satira are-un colțișor,
Știind la vreme unde să apară,
Dorind oricare viciu să dispară,
S-avem noi toți românii-n viitor:

O țară mândră plină de umor,
Cu poante fine, nu ca din topor
Și-n tot, cu drag, ce facem fi-va spor.

Satira și umoru-s mână-n mână,
Prin vorbe ticluite, înțelepte
Lupta-vor, cu ce au la îndemână,
Moravurile grele să se-ndrepte!

Vasile IFRIM

EPIGRAMA

Unui senator corupt

Vorbind cu-n croitor în taină
Că n-ai găsit ce-ai vrut în piețe,
Îmbraci acum o nouă haină
Cu două fețe...

Căsnicie cu probleme

Când ea luă un făcăleț
Ca să-l lovească, el strigă:
– Nevastă, chiar de-s mălăieț
Vezi că nu-s de mămăligă.

Pensionarii încrezători

Curg sloiuri pe drumuri de țară...
Sătenii optimiști își dau binețe
Sperând că în astă primăvară
Și pensia să se dezghețe...

De câte ori ați auzit sau ați văzut în ultima perioadă de timp, reclame la medicamente? Exact: V-ați intersectat cu ele zilnic.

Bătălia pentru spațiile publicitare cumpărate pe bani grei de către companiile farmaceutice, este din ce în ce mai grea. Și asta pentru că în joc sunt bani la fel de grei, pe care noi, o națiune mult mai bolnavă decât restul confracților europeni, îi scoatem cu o regularitate de ceasornic din buzunare, pentru a cârpi cât de cât o sănătate de care sistemul postdecembrist pare prea puțin interesat.

Așadar ne sunt prezentate, precum adevărate delicatese, medicamente fel de fel și suntem îmbiați, în neaoșă tradiție românească, să le servim cât sunt calde.

De la banalele medicamente pentru guturai, până la cele mai sofisticate medicamente pentru afecțiuni cronice, toate ne așteaptă cu drag și ne zâmbesc din vitrine, gata să ne sară-n brațe pentru a le lua acasă, precum niște veritabile animale de companie. Până la urmă și aceste medicamente supra-promovate au și ele aceeași menire, nu? Aceea de a ne ține companie. După o porție de stres, pe care mai bine îl combatem decât să-l ocolim, după o masă copioasă, de care mai bine ne bucurăm decât să o evităm, sau când suntem pur și simplu parte dintr-un sistem în care cuvântul „profilaxie” este ca și inexistent.

De ce să tratăm cauza, când putem să vindem medicamente într-un business cu o cifră de afaceri cu mule zerouri în coadă?

Dar până la urmă facem toți parte dintr-un joc frumos, nu. Păi nu vă plac promoțiile cu premii? Fie ele televizoare, vacanțe, sau poate chiar mașini? Nu merită să vă luați acolo punguța voastră cu hapuri și să aveți în plus șansa unui nesperat câștig? Nu trebuie să vă gândiți dacă vă trebuie neapărat acum. Mai bine le aveți frumoase acasă, pentru că următoarea promoție cu premii consistente o să fie abia... luna viitoare.

Sau dacă nu vă tentează vreun premiu, gândiți-vă măcar la șansa extraordinară de a achiziționa două produse plus al treilea cadou, sau de a-l lua pe cel de-al doilea la jumătate de preț. Nu vă răzoiți la mine că nu aveți ce face cu atâtea, pentru că ar fi cazul să vă gândiți dacă nu i-ar fi de folos bătrânicii de la garsonieră, în cazul în care de propria mama ați uitat deja.

Este de asemenea important să nu scăpați din ochi farmacia din colț, ca să nu ratați tocmai promoția acestei săptămâni (douăzeci și cinci la sută reducere la medicamentele pentru pântecare). Iar ceva mai jos, dacă ați fi coborât puțin privirea, ați fi observat că erau active și trei promoții tandem: mama și copilul, bunicul și nepotul, plus cea care ar fi putut să vă intereseze cel mai tare: șeful și secretara.

Iar dacă că vi se par desuete metodele clasice de vânzare, aflați atunci că s-au deschis deja farmaciile online.

La un singur click distanță vă așteaptă coșul vostru și numai al vostru de medicamente. Puteți să puneți ce vreți voi acolo, pentru că farmacistul nu o să zâmbescă cu subînțeles și în plus puteți să cumpărați oricât, pentru că nu veți fi nevoiți să vă rupeți spatele cu ele până acasă. Cât despre bani, nu vă faceți probleme. Se va ocupa cardul vostru de achitarea cumpărăturilor, care au fost oricum reduse, pentru că, nu-i așa, sunteți clienții fideli ai farmaciei.

Iar dacă aveți cel mai mic motiv de îngrijorare, amintiți-vă de opțiunea plăților în rate și gata, v-ați liniștit. Nu uitați să vă împrieteniți și cu paginile de Facebook ale farmaciilor, pentru a primi periodic pe adresa voastră electronică ultimele scrisori drăguț colorate, cu oferte la medicamente de care nici nu v-ați dat seama câtă nevoie aveți. Nu mai pun la socoteală studiile clinice personalizate pentru vârsta și posibilele voastre afecțiuni. Aveți parte de niște sfaturi atât de bune încât stau și mă întreb la ce bun să mai pierdeți vremea pe la medicul de familie sau pe la specialiști. Vă rog să dovediți însă altruism și să nu păstrați doar pentru voi toate aceste mici secrete devalate de către farmacii. Împărtașiți-le și prietenilor voștri virtuali, măcar printr-un simplu share.

Probabil când ne vom reauzi data viitoare, vom fi sărbătorit cel puțin câteva Health Monday-uri, sau cum se vor numi acele zile unice ale săptămânii, dedicate ofertelor din toate lanțurile de farmacii.

Până atunci vă doresc multă sănătate. Că-i mai bună decât toate... cardurile de fidelitate.

Pe stadion

Am fost aseară în tribune
Să văd un meci cu miză mare
Și foarte sincer vă voi spune
Că mi-a plăcut extrem de tare.

N-a apucat să-nceapă bine
Partida, jos, între echipe,
Că s-a pornit de prin mulțime
Un cor la unison să țipe.

Era o larmă ordonată
De ziceri, cânturi și lozinci,
Cu-o rezonanță minunată,
Cum nu găsești decât pe-aici.

Când se oprea întreg vacarmul
Probabil cât să-și dreagă glasul,
Părea că se așterne calmul
De bombă ticăindu-și ceasul.

Și se porneau în cinci minute
Furtuni cu tunet de petarde,
Lansate ca în grele lupte
De cele mai temute hoarde.

Iar ca asaltul lor să fie
Teribil până peste poate,
Din nori de fum păreau să-nvie
Eseuri scurte despre moarte.

Nu spun că-am auzit cuvinte
De care nici n-aveam habar,
Legate-ades de cele sfinte,
Ce par a nu avea hotar.

O seară-am petrecut, fierbinte,
Într-un spectacol garantat,
Chiar dacă nu-mi aduc aminte
Ca cineva să fi marcat...

COOFOICURI

pentru minți
jucăuse

*
Cică celebrul scriitor Thomas De Quincey ar fi primit o diplomă "Magna cum laudandum".

*
Vorbesc o engleză fluentă din mâini.

*
Realitatea românească e mai fisurată decât carosabilul.

*
Cică doctorii, inginerii, IT-iștii sunt cei mai căutați. Da' ce făcură, bre?!?

*
Ce facilități oferă statul refugiaților în artă și poezie?

*
Dacă observați matală, cuțitul ajunge mereu la os nu la ciolan.

*
Cine a pus "rație" în "inspirație"?

*
Î: În ce lăcașe de cult se închină narcisiștii?

R: În lăcașe de cultul personalității.

*
Î: Care este asemănarea dintre dragoste și ghilofină?

R: Ambele te fac să-ți pierzi capul.

*
Am sunat viitorul. Dar el m-a pus pe așteptare.

*
Test fulger: conjugați un verb la viitorul incert!

*
acolo, ar scoate trusa și le-ar picta.

*
Singurele valori care mai suscită interes sunt valorile de colesterol.

*
Creierul a ajuns acel obiect decorativ al cutiei craniene.

*
Omul e programat să fie programat.

*
Î: Ce fel de apă beau Papii?

R: Apă cu bule papale.

*
Geniștii pot dezamorsa orice bombă, cu excepția timpului. Dar, stați calmi că explodează atât de încet încât aproape nimeni nu observă până nu e prea târziu.

*
Taică-miu bate calculatorul la șah. Performanța mea e că am făcut GPS-ul să rădă când greșesc drumul și nimeresc în cele mai aglomerate intersecții.*

*
Cei mai buni dintre noi primesc de la destin cea mai mare notă. De plată.

*
Nu mai știu pe unde am pus gândurile pe care le-am uitat.

*
Dacă viața ți-a pus capac, uită-te sub el! Poate ai câștigat ceva!

*
Pentru arta lui, un pictor ar merge până-n pânzele albe! O dată ajuns

Am mai multe afecțiuni. Una dintre ele este pentru cărți.

*
Hrana pentru suflet nu poate sătura foamea de bani, de atenție și de dramă.

*
Sportul meu preferat este scufundarea. Scufundarea în lectură.

*
Sunt suma minusurilor mele.

*
În vin nu se mai află adevărul pentru că nu mai încap de sulfii, îndulcitori și bentonite.

*
Optimismul este iluzia unui pesimist care încă mai speră.

*
E clar că omenirea are nevoie de un suflu nou. Dar nu atomic.

*
Când norocul îți bate la ușă, de obicei ai căștile pe urechi.

*
Viața e o scenă unde nimeni nu-și știe rolul și improvizează.

*
Dacă Procust ar fi trăit azi, n-ar mai fi folosit patul. Se făcea influencer pe Tik-Tok ajustând viețile altora la standardele lui.

ZĂPADĂ

N-avem zăpadă, dar avem vreo zece siropuri de tuse, căci iarna asta companiile farma ning cu reduceri... pentru că, nu-i așa? când viața nu-ți dă zăpadă, îți dă siropuri! La un preț special, desigur.

ETNA

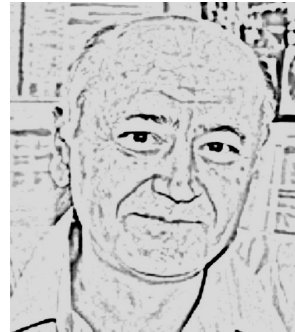
Bine ați venit la Etna – locul unde Empedocle s-a dus să devină nemuritor și turiștii moderni se duc să devină virali. Curiozitatea morbidă a omului de a privi moartea direct prin vizorul craterului a rămas neschimbată de la Empedocle încoace. Însă, pe de altă parte, rasa umană a evoluat imens: de la „gândesc, deci există” la „postez, deci am fost acolo.”

Nu m-a atras niciodată ideea de a trăi o erupție vulcanică. Și totuși, am trecut prin una - erupția de coșuri din clasa a VIII-a: la fel de neașteptată, la fel de devastatoare. M-a cuprins o lavă de jenă și încredere în sine mi-a devenit cenușă. Slavă cerului că acea erupție nu a fost documentată de istorici, jurnaliști ori fotografi amatori

ACCIDENTUL ...de circulație

Vasile LARCO

Era vară, foarte cald, aglomerație mare pe străzile orașului, lume grăbită. O domnișoară mergea pe trotuar și deodată a fost oprită de un

polițist, care i-a cerut actele:

- Domnule polițist, e-o eroare! N-am greșit cu nimic!
- Domnișoară, v-am rugat să-mi prezentați actele dumneavoastră de identitate!
- Domnule poli...
- Vreți să vă repet ce v-am rugat? Actele! Ați produs un grav accident de circulație!
- Accident de circulație?! Nici vorbă! E-o confuzie!
- Nu este nici o confuzie! Sunteți autoarea accidentului de circulație, recent produs. Priviți în stradă!
- Vedeți?! Ce treabă am eu cu strada? Sunt eu șoferul implicat în accident? Eu mergeam pe trotuar cu pachetul acesta sub braț, iar când am auzit un zgomot produs de frână, mi-am aruncat privirea acolo și l-am văzut pe domnul acela care se ridica, ajutat de cineva. Asta-i tot.

- Nu este tot!
- Domnule polițist, ce vreți de la mine? V-am spus, eu mergeam cu pachetul acesta sub braț, iar când am auzit zgomotul, am privit în stradă.
- Într-adevăr, mergeați pe trotuar cu pachetul acesta sub braț, iar șoferul absorbit ca de un film erotic, n-a observat trecerea de pietoni și a privit îndelung, spre...
- Spre pachetul meu?
- Nu! Spre minijupa dumneavoastră!

FUSTANGIUL (sonet)

Mereu i se scurg ochii dup-o fustă
Acelui tip înalt și cu prestanță,
Culoarea ei nu are importanță,
O-apreciază la valoarea justă.

Privește uneori de la distanță,
Iar altelei cu-avântul de lăcustă
Se-apropie de cea ce nu-l dezgustă
Și o admiră, nefiind coteanță.

Ar fi în stare chiar s-o și atingă,
Fiind un fustangiu din ceia care
Timiditatea nu pot să-și învingă

Și nici să-și satisfacă altfel ochii,
Decât privind spre fuste ori la rochii
Ce sunt pe sârme-ntinse spre uscare.

ELEVUL MODEST (rondel)

E un model de modestie,
Și nu se laudă cât face,
Pălăvrăgeala îi displace,
Așa a fost de când se știe.

De neclintit el stă și pace,
Și nu-s ca el prea mulți la mie...
E un model de modestie,
Și nu se laudă cât face.

Secretul său total să fie,
În căpătâna sa ce-i zace
El chiar și la examen tace,
Nimic nu scrie pe hârtie...

E un model de modestie.

Maximilian OPAIT

SONET DE PRIMĂVARĂ

Am scris mereu povești nemuritoare
În versuri care-au fost sau nu rostite
Femeilor, la mame sau iubite,
Ca pe un dar, la ceas de sărbătoare!

Pe câmpul verde, ramuri înflorite
Am adunat în dimineți cu soare,
Să-ntâmpin o privire scipitoare,
Cum văd pe-atâtea fețe fericite

Aș vrea acum, mărturisind secretul
În lipsă de cuvinte, nestemate
S-adun cu grijă-n noaptea despletită,

Din care, făuresc neprețuită
Coroană, într-o sfântă trinitate,
Iubirea, primăvara și poetul!

Mircea MANOLESCU

FĂT-FRUMOS

Că armăsarul ăsta din poveste
Vorbea, nu mi se pare curios,
Dar cheștiunea cheștiunii este
Că era mai deștept ca Făt-Frumos.

STAN PĂȚITUL ȘI NOUL NĂSCUT

Verificându-și pruncul pe cântar,
(Trei șapte sute, fără... ambalaj),
Constată fericit: „- Aici măcar
Nu te ciupește nimeni la gramaj.”

ÎNȚELEPCIUNE

Am părul nins, dar inima în piept
Mi-e tânără și doldora de visuri.
Nu sunt mai breaz, dar sunt mai înțelept,
Drept care azi accept și compromisuri.

A fost o vreme când domnișoara Ricuța Carababă iubea și era iubită. Și merita din plin acest lucru fiindcă poza de la lavoar, în care e surprinsă cu o colegă imediat după luarea bacalaureatului (la a patra încercare) ne arăta un

chip diafan, cu câteva coșuri ne semnificative pe nas și pe frunte, cu coșite blonde bătându-i fesierii la cea mai mică mișcare, trupșor zvelt de salcie plângătoare, picioare fine de căprioară pe care le bărbiera în fiecare săptămână ca să fie netede și o voce ca a Marlenei Dietrich plină de subînțelesuri.

Dar pe sublocotenentul de infanterie Ionel Paleașcă, tânăr, de viitor, aflat la reabilitare în cadrul batalionului disciplinar din localitate îl seduse mai mult și mai mult privirile abstracte ale fetei, care trădau o splendidă liniște interioară, netulburată de nici un fel de întrebări existențiale.

Deci, Ricuța iubea și era iubită, numai că sublocotenentul Paleașcă era bărbat și avea și el unele pretenții: bine, se iubeau ei cât se iubeau, dar o inimă înflăcărată are neapărată nevoie de încredere corespunzătoare, din partea ființei adorate. Nici nu era prea rea ideea! Așa că, într-o seară, pe când părinții erau în vizită sau la cinematograful, Ionel sări gardul prin spate și se trezi în brațele Ricuței la adăpostul unei căpițe de fân care mirosea a busuioacă; înaintea fetei se deschise astfel un viitor mai mult sau mai puțin fericit.

Așa credea ea! Dar nu mult timp de la

dovezile de încredere date lui Ionel, Ricuța începu să fie bântuită de o foamete neostoită. Toată ziua mesteca câte ceva, începu să depună pe șolduri și în spate, făcu gușuliță și trebui neapărat să dea drumul la fuste. Sublocotenentul o privea cu mirare cum câștigă în volum de la o ședință la alta și într-o bună zi dispăru din raza ei vizuală, transmițându-i prin aghiotantul regimentului, care îi era prieten, că e mutat la Satu Mare sau la Calafat, așa că își ia adio și n-o va uita niciodată.

Scheme, parcă trase rograf. Ricuța plânse ce plânse și se îngără în continuare. Alt sublocotenent nu se mai arăta la orizont, deși ea visa în fiecare noapte militare descălecați și bătând din piteni, cu flori în mână și apăsând cu nerăbdare pe butonul soneriei de la intrare. La câteva săptămâni după dezertarea mizerabilului de locotenent Paleașcă, o prietenă o informă că individul compătise și cu Sofița, fata cârciumarului de la "Mort în păpușoi" cu care de altfel și plecase, dar nu la Calafat sau la Satu Mare cum lăsase vorba, ci într-o direcție necunoscută, pe care porcii ăia de camarazi de-ai lui o țineau secretă. Asta e situația cu mârșavii ăia: se acoperă între ei.

Asta cam așa e de când e lumea! Să le fie învățătură de minte fetelor care obișnuiesc să discute cu tineri sublocotenenți în fundul grădinii, sub acoperirea unor căpițe de fân sau chiar fără nici o acoperire. Numai că domnișoara Carababă Rica rămase cu un gust amar în gură care nu s-a risipit nici până în zilele noastre.

Au trecut ani, acum e pe picioarele ei, un munte de femeie, duduie pardoseala pe unde trece ea, veșnic ocupată, serioasă, ironică,

gata să te critice la cel mai mic gest. "N-oi fi eu frumoasă, gândește ea, dar sunt deșteaptă și am caracter!". Pe colegile ei de serviciu le consideră niște idioate, gâscuțe, spălătoare de vase și de ismene, iar bărbații - mârșani și pilangii gata în orice clipă să intre - pardon de expresie - cu oiștea-n gard. Pe ea una n-o s-o mai fraierească nimeni nici măcar cu argumente de o jumătate de metru!

Totuși, când Lisaveta, pețitoarea îi pomeni la o cafea de unul Eliodor Căpățână, funcționar la gară, rămas vădov cu trei copii, în inima domnișoarei Carababă tresări o speranță multă vreme reprimată: "În definitiv, dacă asta e soarta noastră, a femeilor, să fim sclavele unor nespălați, de ce aș fi tocmai eu altfel decât toată lumea. De ce să n-am și eu ce au toate fetele?!... Chiar dacă această bestie de Căpățână vrea numai "prietenie fără prejudecăți, eventual în vederea căsătoriei dacă ne înțelegem".

Și dac-o fi s-o lase și ăsta cu buzele umflate - pagubă-n ciuperca! Incai să nu se spună că n-a încercat și ea marea cu degetul.

Gheorghe
SUCOVERSCHI

SCRISOAREA UNUI COPIL CĂTRE GUVERN - rondel satiric -

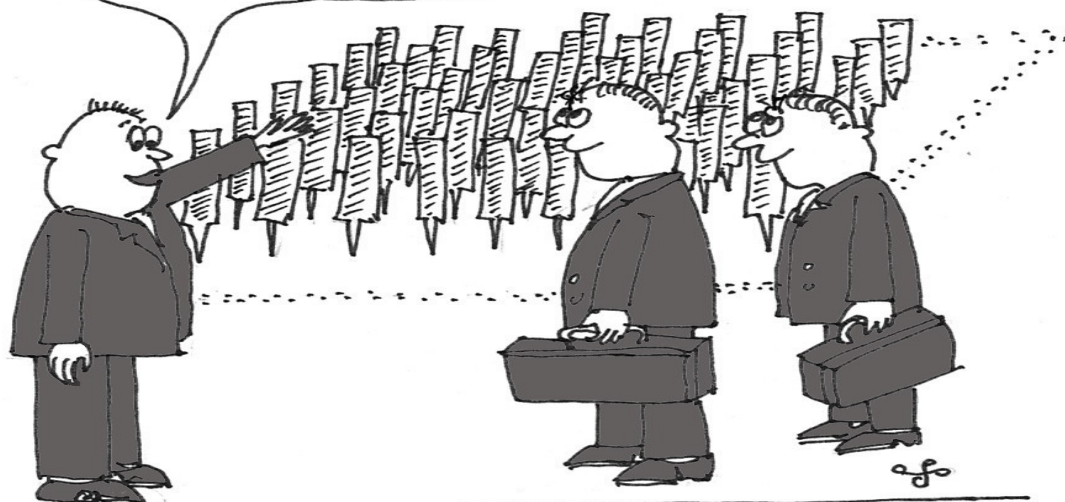
Copil cu alocația infimă,
Am coșulețul zilnic netentant!
Nu de proteste scrisul mă animă.
Să fiu, nu caut, puști interesant.

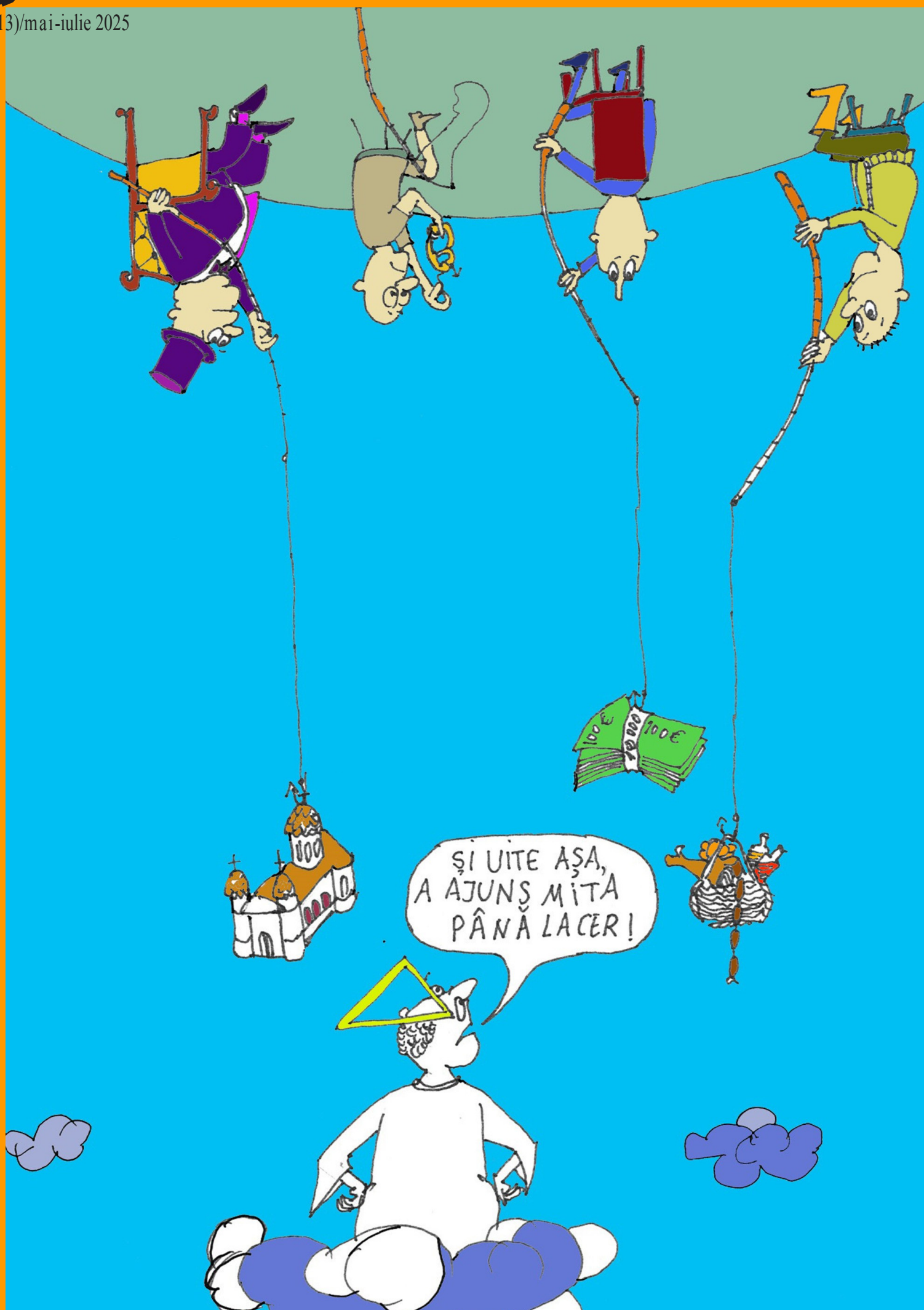
Golu-n ghiozdan apasă, e stresant.
Doar un caiet și-un pix, mult mă deprimă.
Am coșulețul zilnic netentant...
Copil cu alocația infimă!

De la Guvern eu tot aștept vreo primă.
Vreun bon de masă tip Restaurant.
Nu mai am bani... și iscălesc: Cu stimă!
Trimit spre voi scrisoarea Post Restant...

Copil cu alocația infimă.

ACEASTA ESTE PEPIÑIERA
NOASTRĂ DE PÎLE !!

NEGOCIERI INITIALE

NEGOCIERI FINALIZATE !

nr.2 (13)/mai-iulie 2025

După întâmplarea cu revolta animalelor însetate și înfometate din Iliești, satul lui nea Ilie, lucrurile păreau că reintră pe făgașul normal. Oamenii, vrând-nevrând, au lăsat plimbările prin parc și seminariile socratice și s-au întors la vechile ocupații. Au reînceput să îngrijească de gospodărie, să hrănească și să adape animalele și celelalte orătănii, să facă curat în grajduri și în cotinețe. Drept recunoștință, vacile, oile sau caprele, găinile, găștele și rațele le răsplăteau munca cu ceea ce ele știau să facă mai bine: cu lapte și ouă, iar din când în când câte o pasăre se sacrifică pentru binele tuturor și se lăsa jumulită și fiartă în ceaunul stăpânilor că știau și ele biete că „obrazul subțire cu cheltuială se ține”. Dar chiar dacă au iertat, nu au uitat nepăsarea și delăsarea oamenilor, care le-au făcut să iasă în stradă, mai precis în parc, unde sătenii se obișnuiseră să-și facă veacul și să pună țara la cale. Astfel că, au continuat să se adune, la început săptămânal, apoi din două în două săptămâni și apoi, pe măsură ce lucrurile intrau în normal și erau mulțumite de prestația stăpânilor lor, la o lună. În cursul acestor consfătuiri, au hotărât să se organizeze pentru a preveni neglijențele și derapajele celor ce le aveau în grijă. Și-au creat Asociația animalelor ce se vor îngrijite și chiar și un partid politic Partidul Animalelor Pașnice (PAP), al cărui președinte a fost ales Murgu, iar vicepreședinte Ghiorean. Din consiliul de conducere făceau parte reprezentanți ai tuturor cabalinelor, ovinelor, caprinelor și galinaceelor, în mod democratic, în funcție de numărul fiecărei specii.

—La fiecare întrunire, a propus Murgu, vom analiza starea de lucruri din fiecare gospodărie și vom vedea cum fiecare gospodărie s-a îngrijit de calitatea fânului și a grăunțelor, de curățenia din grajduri și cotinețe, de adăpatul populației animaliere pe care o deținea. Dacă vom constata nereguli, vom aplica sancțiuni. Vom reduce drastic cantitatea de lapte și numărul de ouă alocate. PAP aflat în opoziție va veghea ca fiecare stăpân de animale să-și îndeplinească cu conștiinciozitate îndatoririle.

—Pe lângă cele de mai sus, a completat Ghiorean, la fiecare nemulțumire propun să ne strângem, mai întâi în fața ușii stăpânului și să nechezăm, să mugim, să behăim și să cotodăcim până când își va pierde orice urmă de răbdare și va ieși din casă, fie zi sau noapte, și va remedia lucrurile. De asemenea, pentru a respecta democrația în care trăim, vom încerca să schimbăm cât mai des organele de conducere ale Asociației animalelor ce se vor îngrijite și ale PAP astfel încât să dăm posibilitate tuturor celor merituosi să accadă în funcții importante. Ilieștenii, bieții de ei, oameni trecuți de prima tinerețe, nu mai aveau momente de liniște. Ca să scape de gura orătăniilor din gospodărie și ca să le primească prinoasele, se vedeau nevoiți să se trezească cu noaptea în cap, să hrănească și să adape vitele, să mulgă vacile, oile sau caprele ca să nu le crape ugerul, să dea grăunțe păsăretului și să caute ouăle prin cuibare. O grijă în plus, pentru că erau în plin sezon de fătat al mieilor și iezilor, trebuiau să poarte grija acestora: să-i pună la supt, să-i protejeze de ger și să nu-i lase să fie răniți de părinții lor sau de celelalte animale. Abia dacă aveau timp bieții de ei să apuce două trei îmbucături că se și auzeau chemați ba de calul ce dorea să i se schimbe așternutul, ba de boul ce voia să fie adăpat sau de cocoșul ce nu-și găsea una dintre

consoarte. De pildă, nea Ilie, unul dintre gospodarii fruntași din Iliești, nu avea vreme nici să răsucescă o țigară, darmită să iasă până la poartă și să mai schimbe câte o vorbă cu câte vreun vecin. De băut câte un păhărel de țarie cu vreun nepot sau vreun cunoscut, nici atât. Și el ca și toți ceilalți se săturaseră până peste cap de tirania instaurată de vitele și păsăretul din curtea sa. Seara, când intra în casă, se simțea supravegheat și stătea ca pe ace, iar cu baba sa vorbea doar prin semne și numai în șoaptă după ce trăgea perdelele la geam și încuia ușa cu cheia.

—Dragă, Lenuță, îi spunea soției sale, eu m-am cam săturat să fiu rob în propria mea casă. Uneori îmi vine să-mi iau lumea în cap. Mă gândeam ca, măcar acum la bătrânețe, după ce am muncit o viață întreagă, să culeg roadele și să pot să dorm și să mă trezesc când doresc, să pot să ies și eu cu ceilalți săteni de seama mea la barul din sat sau să mă plimb și să cuget în voie prin parc.

—Ai mare dreptate, măi Ilie! Ce crezi că eu n-aș vrea să stau la televizor și să văd ce s-a mai petrecut prin lume sau prin cele telenovele, sau să mai particip, alături de suratele mele la câte o clacă de bârfă câte în lună și câte în stele, dar dacă nu se poate, nu-mi rămâne decât să întorc gospodăria cu susul în jos și să caut găinile de ouă sau să am grijă să pun cheag suficient la caș.

—Nu mă gândeam, nici măcar în ruptul capului, a continuat nea Ilie să se jeluiească privind cu subînțeles spre fereastra ce dădea spre grajd și spre cotinețe, că ne vom întoarce așa de curând în regimul de tristă amintire, când nu știam decât a roboti și a merge cu capul plecat. După cum vezi, nici a vorbi în voie nu mai putem căci suntem chemați la ordine cât ai clipi, să nu cumva să se supere Murgu și Ghiorean că dăm de naiba; nu mai vedem noi ouă de la pestră sau lapte de la Dumana în vecii vecilor. Dacă aș fi cu câțiva ani mai tânăr, să știi că aș pleca după copii și după nepoți în Occident. Așa poate m-aș bucura de mai multă libertate.

—Ce libertate? Că și copiii noștri, când vorbim la telefon, se plâng că nici pe acolo nu mai este ceea ce a fost. Că cică a început așa o sfadă între unii ce-și zic suveraniști și alții ce-și spun globaliști, cine or mai fi și ăștia și că cei dintâi sunt Maga, iar ceilalți ar fi Taga. Bine că măcar nu am ajuns încă să ne certăm noi amândoi și să-ți dau niște palme peste față, că cică așa se poartă acum: în intimitate să ne certăm precum chiorii, iar în văzul orătăniilor din curte să ne ținem de braț.

—Ei, Lenuțo, vremile, ca și oamenii se schimbă, dar să știi tu că s-a adevărit din nou proverbul „Lupul își schimbă părul, dar năravul ba”.

—Eu zic că și celălalt e de actualitate care face din lup paznic la oi. Măi, Ilie. Hai să ne bem cana de lapte și să mâncăm oul cel de toate zilele că acuș mai fată vreo oaie și trebuie să îngrijim de miel.

—Că bine zici, nevastă, hai să prindem câteva ore de somn, căci oricum la vârsta aceasta nu ne mai trebuie multe și să avem grijă de cei în bătrătura noastră, atât cât vom mai putea, dacă nu cumva se va mai inventa vreo gripă aviară sau vreo pestă porcină, că nu se știe ce ne va aduce ziua de mâine, care este zi de luat bruma de pensie.

Corneliu STANCIU

Politica mă dă din cas-afară. Dar nici pe geam eu nu mă uit mereu, așa ca să se știe bunăoară. Mă preocupă doar poporul meu. E bine ca să știi și de vecin, cum mai trăiește, nu este dușman? Eu la prietenia lui mă-nchin, și nu arunc cuvintele în van. Mi-e milă și de prispa casei mele, pe care n-am tălpit-o de un an. Și m-a ferit pe unde-am fost de rele, același dor de țară talisman.

Dar mult am suferit când plâng mereu, că Țara mea nu este cum ar fi. Sunt os de neputință din poporul meu...

Și asta până într-o zi...

Anotimp mincinos

M-am săturat de primăvară,
Că vine vara printre noi
La noi a fost aseară-o vară,
Venea la mine, cu nevoi

La ea, n-a mai plouat de-un
an,

Și cucuruzul s-a uscat,
I-a mai murit și un curcan,
Și-acum nu are niciun ban.

Bărbatul ei, un surdomut
(Ea l-a iubit de fată mare)
Se luptă cu ce a avut,
Pus la păstrare. Întâmplare

A fost, ce-a fost, dar ea ca noi
E tot săracă ca și mine
Avem acum multe nevoi
Și bunăstarea nu mai vine...

.....
E anotimpul mincinos,
Așa-i pe față și pe dos.

De când se-ntorsesese de la stagiul de pregătire a patronilor sălilor de jocuri de noroc, Pantelică o ținea numai în petreceri cu prietenii. Preotul Ninel Demirel îi promisese că dacă nu va mai rămâne repetent și ia toate examenele din sesiunea din vară – măcar cu cinci – îi

va plăti cursurile pregătitoare pentru patronii care vor să-și deschidă săli de jocuri de noroc. Și ca bonus, coana preoteasă va plăti transportul, masa și cazarea pe toată perioada șederii la Manila.

Într-o noapte, pe când petrecerea era în toi, Pantelică s-a gândit să treacă pe la fiecare grup de invitați, să vadă cum se distrează, să nu zică cineva că doar îi cheamă la distracție și nu-i mai pasă apoi de ce face sau cum se simte fiecare... Când se opri în dreptul grupului care îl avea ca lider pe Manelică, auzi cum acesta spunea ceva despre omul de zăpadă. Curios din fire, Pantelică se așeză și fu atent la explicații.

- Își mai amintește cineva de omul de zăpadă, pe care îl făceam în copilărie, pe vremea când eram la școală? Am găsit o poză de prin clasa a șaptea sau a opta...

Fotografia arată trecu din mână în mână. Când ajunse la Alinuța, aceasta făcu admirativ:

- Ooo, da' ce-avem noi aici?... De mic erai șic, nebunaticule!

- Ai, că arăta mișto! Întări admirația și Anuța.

- Cu degetu', vrei să spui, interveni Pantelică.

- Adică ăsta, arată Manelică al treilea deget întins, ținând strânse pe celelalte.

- Lăsați împunsăturile, că nu e cazul! avertiză Melania... Lăsați-l, să vedem ce mai inventează, în imaginația lui de artist, fără expoziție!

- După povestea asta, sigur ne invită la expoziție sau – cine știe? – face vr'-un film! se bucură Lucică, poreclit Bărbuță.

- În „plămădirea” unui astfel de **om de zăpadă** – reluă Manelică firul istorisirii –, fără a lua în seamă chicotelile celor din jur, trebuie ca acesta să arate bine îmbrăcat – dovadă bumbii din cărbune. Apoi, ca să nu răcească, musai să aibă ceva pe cap – nelipsita oliță de noapte – așa cum se vede în fotografie.

- Da, mă, are dreptate! spuse Ninel, uitându-se mai atent la fotografie.

- Pe vremea aia – continuă Manelică, fără să se fi supărat că a fost întrerupt –, până și **omul de zăpadă** avea loc de muncă. Emblema ocupației sale profesionale o ține cu mândrie, ca pe o *decorație*, în dreapta: o mătură pentru datul zăpezii de pe trotuar... la, priviți cu mai multă atenție!

- Adevărat grăiești tu, Doamne! psalmodie Mircea, căruia toți îi ziceau **taica popa**, pentru că era student la **Teologie**.

- Însă, fără să ne dăm seama – reluă Manelică firul explicațiilor –, de pe atunci, un astfel de **om** era unul, care anticipa **omul nou** propovăduit de globaliști

- Ei, pe dracu! exclamară câțiva ascultători, cam ne-

încrezători. Să o luăm metodic: cea mai elocventă dovadă că nu avem de-a face cu un **om**, ci cu o **oamă** este **mătura** – ustensila specifică unei gospodine... Una la mână – preciză Manelică, îndoind un deget. Doi la mână: bărbatul ieșea și mai iese iarna, afară, cu capul gol;

nr.2 (13)/mai-iulie 2025

Al treilea argument: morcovul care tronează în loc de nas e o diversiune!

- Cum adică? întrebă nedumerit Ninel.

- Ca să deruteze naționaliștii în privința sexului sau genului – cum se mai spune mai nou – unei astfel de „făpturi”, morcovul era fala purtătorului, dar locul lui ar fi trebuit să fie în altă parte, dacă era mascul feroce... De fapt, în accepția globaliștilor, morcovul e simbolul unei femei cu nasul pe sus, încrezută nevoie mare!... Așa că, vivat *oama de zăpadă*! încheie Manelică perorațiile.

Toți aplaudară, iar apoi ciocniră paharele, în semn că le plăcuseră expozeul.

Dar, pentru că nu voia ca numai Manelică să fie în centrul atenției, Pantelică se ridică, băgă două degete în gură și fluiără prelung, de câteva ori.

- Bă fraților!... Să vă spun și să v-arăt ce -am deprins io pe-acolo, la școală!

După ce captă atenția tuturor celor prezenți la sindrofie, Pantelică ceru ca aceștia să se așeze în semicerc.

- Am învățat dresura de purici! se laudă el. Am aici, continuă Pantelică, pe același ton, arătând o cutiuță roșie, trei golănași, care la comanda mea fac tot ce le zic io.

- Ai, bă, că te lauzi! spuse neîncrezător Bărbuță. Nu cred așa ceva!... Numai dacă te-ai făcut frate cu dracu! încercă el o explicație, după care își făcu repede câteva cruci.

- Pe trei sticle de uischiene că puricii mei fac ce le comand! bravă Pantelică.

- Da', de când te-ai împuiat, dragule? vru să știe Alinuța.

- De când am fost la mă-ta, că tu nu erai acasă! răsă ironic Pantelică... Acu', pe bune, ai să v-arăt, ca după aia să îl bem pe Bărbuță... Că o să vi se usuce buzele, rămânând gură-cască!

Și, sub privirile înmărmurite ale asistenței, Pantelică prezentă numărul de dresură de purici. Ca să prelungească vraja, acesta atenționă:

- Iar acum, am să-l iau pe Gimmy – șeful golanilor mei –, pentru a vă arăta un număr cu totul nou și în premieră mondială!... Am să-i comand să sară și, după ce face trei tumbe în aer, să se așeze pe nasul Alinuței...

Însă șeful puricilor, după ce-a executat cele trei tumbe, în loc să se așeze pe nasul fetei, s-a ascuns în sutienul acesteia.

Toată lumea a înmărmurit. Fără să se panicheze, Pantelică i-a cerut tinerei:

- Te rog, bagă mâna la sutien repede și scoate-l pe Gimmy, ca să nu se sufoc!

Aceasta s-a supus cerinței, fără să comenteze și i-l-a înapoiat pe ștrengar viu și nevătămat.

Pantelică l-a luat, s-a uitat cu atenție la purice și a zis supărat:

- Alinuța, te rog, bagă mâna în sutien și caută mai bine. ăsta nu e Gimmy al meu!

nr.2 (13)/mai-iulie 2025

Mircea MANOLESCU

RESTITUIRI

Mircea Manolescu s-a născut la 15 ianuarie 1938 în Craiova. Clasele primare le-a urmat la școala germană „Sf. Anton” din orașul natal, pentru a absolvi, mai apoi, Colegiul „N. Bălcescu”. Debutul literar s-a produs în anul 1987, prin publicarea poeziei „Romanța mingei de fotbal” în numărul 739 al revistei „Urzica”. Au urmat ani în care a continuat să colaboreze cu revista „Urzica”, cu almanahul „Perpetuum comic” iar după anul 1989 cu revistele umoristice „Moftul român”, „Papagalul”, „Scaiul” și „Spinul”. În anul 1998 apare la Editura „Licorn” primul volum de versuri „Zâmbete ironice”. La sfârșitul anului 2020 apare la editura „Anamarol” primul său roman „Taina pădurii Stuparu”

ASTENIE

Mi-e capul gol de orișice idee,
Iar pleoapele din plumb parcă-s turnate,
O pâclă mi se plimbă pe corne
Și simt că-s adormit pe jumătate.

Aș sta întins într-un hamac de sfoară
La umbră grea de nuc sau de stejar,
Din zori de zi și până-n prag de seară
Să nu mai mișc nici degetul măcar.

Întregul corp e-n grevă generală,
Sistemul meu nervos s-a defectat,
M-a apucat o lene colosală
Și mușchii parcă s-au atrofiat.

Mi-e lene chiar să caut un remediu
Acestei stări de lucruri anormale.
Mai am o lună până la concediu,
Iar la birou o groază de angarale.

Precis m-am pricopsit c-o astenie
(Simptomele, vedeți, sunt concludente)
La una mie cazuri, fix o mie
Aduc, în bloc, aceleași argumente.

Să iau Ginseng?... Aud că-n medicină
Dă rezultate îmbucurătoare.
Ah! Dar decât ilustra rădăcină
Aș prefera, pe loc, o... pensionare.

Ce e mai minunat ca un surâs
Zicea zâbind admirativ un RĂS !?
Dar, pentru, asta este necesar
Să fii dotat cu colți umor și-un pic de har !
Ba de la carii ...ba de la mâncare
E rău de tot când o măsea te doare
Rânjești schimonosit ...mă rog
Așa că RĂSUL s-a făcut stomatolog
Toți cu afecțiuni la dinți și colți
Se prezentară în pădure pe sub bolți
La cabinetul doctorului RĂS
Să-și scoată din stricatele măsele

Pentru un zâmbet minunat precum v-am spus.
Și rînd pe rînd s-au așezat la coadă
Că fără colți puternici cum să roadă??!!
Ciolanul trebuie mâncat meticulos
Cu măduva ce se ascunde chiar în os
Și Răsul firește le -a promis
Că vor avea cu toții colți de vis
Si a făcut o precizare:
Am pentru toată lumea în dotare
Material de fildeș nu ciolane
Am os de calitate de la un cerb cu coarne!!!
Așa deci fac implanturi și proteză
Și folosesc la astea o performanță
Freză

lată că vine Majes-
Sa
Regele. LEU , cu
o durere acută de mă-

RĂSUL
STOMATOLOG

Și Răsul aplecându-se atent
În câteva ședințe plătite ...
consistent!!!
Ca după rang și Majestate
Să aibă leul colți și zâmbet..(rânjet) ca la cartel!
Din fildeșul de cea mai bună calitate
Și fiecare după ronțaneală
Și importanța rangului avut
Au cotizat și mult și foarte mult
Că de! zâmbetul are tarif și el

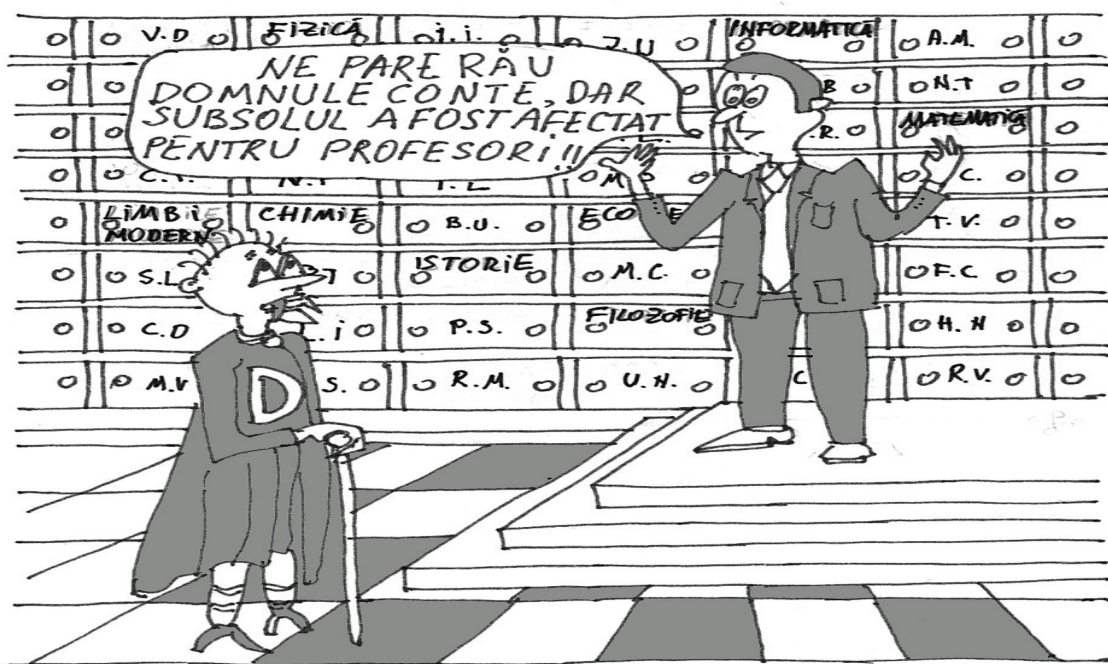
Doar veverita a venit sfioasă
-Știți am doi veveritoi acasă

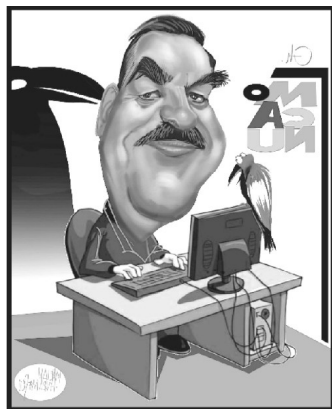
Proviziiile mi s-au
terminat
Și dințele din față
mi s-a spart
Nu pot să rîd să
ies în lume
Ma doare-
ngrozitor când
sparg alune
A socotit stomato-
logul RĂS
Materiale trata-

mente dinte-n plus
Și prețul evident a fost cam sus
Dar... e din fildeș își zicea mergând
Și saluta pe cale surzând
Dar se -ntâlnește și cu elefantul Trompoțel
Am dinți de fildeș! zice ea
îți place!?
Și Trompoș tace o privește?și ...tace și iar
tace
Apoi întreabă
Cât te-a costat ?
Păi este scump fildeșul are preț
Veve ,îi zice Trompoș,tu ai un dinte
din os de porc mistreț!
Ai mei, vînd fildeș pentru dinți la pret normal
Și os de corn de rinocer, de cerb
dar... la final
Te costă dublu TVA relații
Sa fie programați pilosii și bogatii
Să născocesci o rudă un neam o verișoară
S-ajungi la doctor după un an și-o vară
Că de „Ciolanul” trebuie ros înverșunat
Atât cât ține înă legeri un mandat
Acela nu e doctor emerit
Și una peste alta Răsul te-a păcălit

Morala :
Poți să-ți pui fildeș și colți de mare preț
Degeaba dacă pe dedesupt
Sunt rădăcini de la un porc mistreț
Și Răsul te va face de tot răsul ...
Nu-ți trebuie nici fildeș să poți sa rozi „Ciolanul”
E necesar un „RĂS” și să arunci cu banul!

Alegeri locale într-un mic orășel de la poalele Măgureii.

Un tip veșnic încruntat, cu greutate, la propriu și la figurat, fost șef al miliției din acel oraș, pe nume Rămurel

Dușmănescu, se întoarce de la votare, unde candidase pentru funcția de primar, cu familia lui formată din:

fiica - Penelopa Dușmănescu,
viitorul ginere - Amorel Pufulete,
soția - Crenguța Dușmănescu și
nepotul major - Henorel Dușmănescu.

Se duseră toți în sufragerie, unde se așezară liniștiți pe scaune.

Tăcere. Șeful, Rămurel Dușmănescu, candidatul impunător, stătea în capul mesei, cu un telefon mobil în față. După puține momente de așteptare, candidatul luă telefonul, se uită la ecran și zis:

— Gata! Este ora 21,00, votul s-a încheiat!

Lăsă telefonul pe masă și își frecă mâinile cu nesaț. Făcu un semn discret tuturor să se ridice. Se ridicară toți, la comandă. Apoi, arătă cu degetul spre fiica lui, Penelopa Dușmănescu, iar fata rosti:

— Tatăl meu va fi primar! Mulțumesc, Doamne, pentru această zi! Acum, voi putea intra și eu la facultate!

— Tata socru' va fi primar! Dă, Doamne, să fiu ginere de primar! Să-mi dea fata lui de nevastă! Să-mi găsească un serviciu pe măsură și să fiu și eu cineva în acest oraș!

— Soțul meu drag va fi primar! Dă, Doamne, să fiu eu prima doamnă, cucoana orașului, respectată de toată lumea! Să-mi vină totul de-a gata acasă, tot ce-mi pofteste inima! La final, șeful se trânti pe scaun, invitându-i și pe ceilalți să se așeze, luă telefonul, formă un număr și porni speaker-ul, să audă toată

sufierea prezentă:

— Bună seara! se auzi vocea din telefon.

— Sigur va fi bună! răspunse șeful. Numele meu este Rămurel Dușmănescu, candidatul de azi, primarul de mâine al acestui oraș!

— Cine ești? rosti vocea pițigăiată din telefon.

— Repet! Rămurel Dușmănescu.

— A! Bună seara, domnu' colonel, mă scuzați că nu v-am recunoscut! Suntem așa de aglomerati aici!

— Vă dezaglomerez eu, când voi fi primar! Până atunci, să-mi spui dumneata, imediat, care este rezultatul votului! Dar, imediat, că n-am răbdare!

— O clipă! se auzi răspunsul.

— Așaa! Deci! Vedem aici, Duș-mă-nes-cu, patru voturi! Aveți exact patru voturi, domnule colonel! Alo! M-auziți!? Patru, în total!

Tăcere mormântală...

Șeful rămase cu privirea pe telefonul de pe masă, să, împietrit...

Ce-lălțu, nu curajul să șeful, ridică numără cu mare xând cu degetul arătător pe fiecare:

Unu.. doi...trei...patru... cu mine....cinci....

Trecu pe la fiecare privindu-l în ochi. Se opri la viitorul ginere, Amorel Pufulete, care-l urmări speriat.

— Tu nu m-ai votat! Tu....nu....m-ai....votat! ridică el glasul, progresiv, până la do de sus. Viitorul ginere tremura cu tot cu scaunul de sub el...

— Eu....

— Și eu care îmi puneam toată speranța în tine! Voiam să-ți dau fata și toată averea mea! Cu palmele astea două am făcut atâta avere! Și eram gata s-o dau unui nenorocit! Hai, spune-mi că nu m-ai votat, că te omor cu mâinile astea două!

Ridică brațele, amenințând aerul și făcu semnul acela de sfârtecăre a gâtului de găină.

— Eu, tată socrule....

— Taci! răcni candidatul la funcția de primar, din toți bojocii! Să nu mai pronunți acest nume în viața ta! Să uiți clipa în care te-ai gândit să-mi fii ginere! Gata! S-a terminat! Vreau doar să știu de ce nu m-ai votat, neghiobule! Ce nu-ți place la mine? Ce anume ți-a căzut greu? Vorbește repede, că te fac una cu pământul! Te distrug, înțelegi!

— Eu, domnule colonel..., mălăluță, ai?

— Fără „colonel”....! Nu-ți permit, începând de azi, nici colonel să nu-mi mai zici! N-ai această onoare, sfrijitule! Oare cine dracu' mi te-a adus în casa mea? Numai tu l-ai adus!

Arătă cu degetul spre fiică.

— Știi, tăticule.... încercă fata să spună și ea ceva. — Nu vreau să știu nimic! Și tu, tu fierbi în aceeași oală cu fiică-ta! se adresă el soției.

— Bărbate, calmează-te! Te roo....!

— Nu mă rogi nimic! N-ai ce să mă rogi! Zi, mă, că te mănânc cu tot cu bocanci! se uită spre fostul pretendent la calitatea de ginere. Zi, cum ai făcut, că mor aici! Cu amănuntul să-mi zici! Fiecare mișcare pe care ai făcut-o în cabina de vot! Și dacă ai clipit din ochi să-mi zici, auzi! Ascult! Se așeză pe scaun.

— Eu, domnule Dușmănescu, v-am votat!

— Cuuuum? Mai ai curajul să minți? Aici în casa mea? Tu știi cine am fost eu, mă pribegitule? Știi tu câți hoți și borfași am cercetat eu? Crezi că mă poți prosti așa, cu una cu două, mă' băiatule! Spune cum ai făcut!? Sunt calm încă, te ascult! O să vezi tu imediat cum sunt eu când nu mai sunt calm!

— Cum am făcut? Am intrat în secția de votare, ca toată lumea! Am dat buletinul și mi-au dat hârtia și ștampila.

— Așa, și?

— Am intrat în cabină....!

— Și...Și... Acu-i acu! Să te aud!

— Și am deschis hârtia!

— Care hârtie, prostule, buletinul de vot! Și?

— Am căutat numele!

— Numele cui l-ai căutat Și dădu să se ridice puțin de pe scaun, a amenințare.

— Numele matală, tată socrule!

— Aoleeeeu, mi s-au aprins toate felinarele în cimitir cu ăsta, îl omor, nu se mai poate! Care tată socru, mă? Care ginere, mă? Îmi crapă capu' de nervi! Femeie, adu-mi o cană cu apă, că nemernicul ăsta mă bagă în cimitir de viu!

Femeia alergă spre bucătărie.

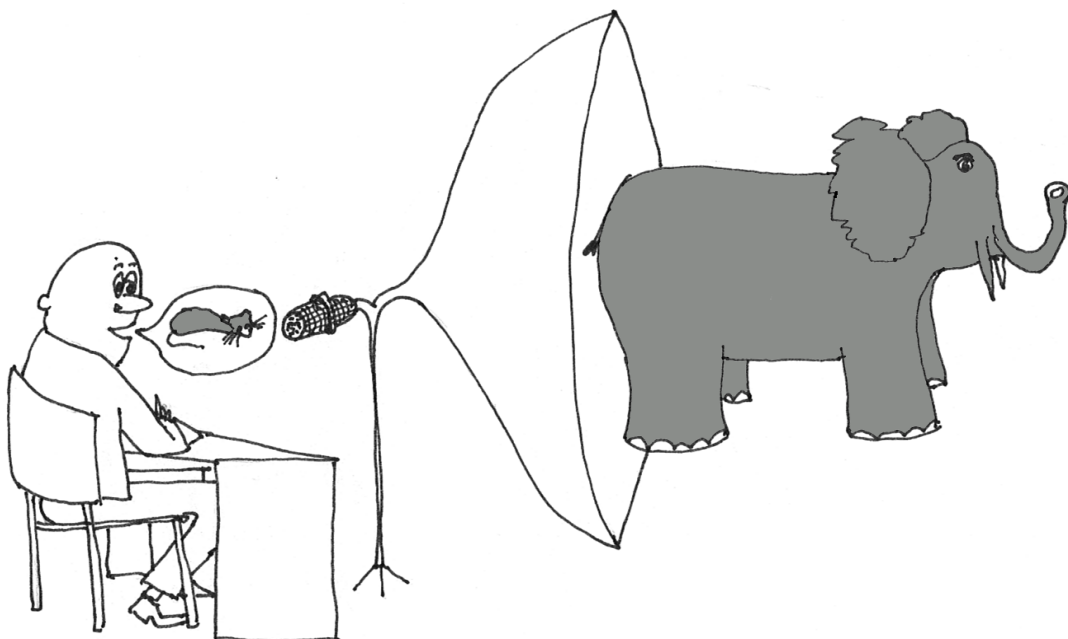
— Dușmănescu am vrut să zic! Dar m-a luat gura....

— Te-a luat gura, ai? Dar mintea, mintea ta unde era atunci când erai în cabina de vot, mă?

— Era acolo!

— Păi, dacă era acolo, de ce nu ai pus tu ștampila frumos pe numele meu? Pe Rămurel Dușmănescu!

— Pe el am pus-o!

nr.2 (13)/mai-iulie 2025

- Unde, mă?
- Pe numele ăsta!
- Care nume?
- Rămurel Dușmănescu!
- Chiar pe el?
- Sigur că pe el! Cum era să votez pe altul?! Doamne sfinte!

Șeful se uită lung spre el, apoi roti ușor privirea, fixându-i în liniște pe fiecare. Apoi reveni la fostul candidat la funcția de ginere.

— Zici că ai pus-o acolo?! Pe numele meu?!

- Știi sigur că da!

În acest moment sună telefonul. Vocea din speaker, aceeași de mai înainte, grăi:

— Bună seara! Domnul Rămurel Dușmănescu?

- Da! El este la telefon!

— De la biroul electoral vă sunăm! Ne cerem scuze pentru greșeala de mai devreme! Cineva a inversat aici rezultatele și s-a creat o confuzie! Bine că s-a remediat la timp! Dumneavoastră ați luat 209 voturi!

Și se făcu liniște... Șeful zâmbi tuturor.

Cel din telefon continuă:

— Viitorul primar al orașului a obținut 210 voturi! Așadar, cu părere de rău, trebuie să vă informez că ați pierdut alegerile la mustață, la un singur vot!

Cel vizat holbă ochii cât cepele, lăsă telefonul pe masă și rămase cu gândurile plecate cine știe pe unde... Apoi, într-un sfârșit, se adresă candidatului la funcția de viitor ginere, cu voce domoală, cu mâna la falcă:

- Zici că m-ai votat, ai?

— V-am spus că v-am votat, din toată inima!

— Un singur vot mai trebuia și mergeam la baraj! Puteam fi primar! Un singur vot!

Se ridică de la masă și începu a se roti prin cameră, urmărit de privirile tuturor. Când se mai liniști, se așeză pe scaun.

— Nu puteam vota pe altcineva nici în ruptul capului, tată socrule! Și ca să vedeți cât de mult vă respect eu și cât de mult mi-am dorit eu să ajungeți primar al acestui oraș, vă spun cu mâna pe inimă că v-am votat cu tărie, cu determinare, nu doar așa, superficial!

Pot să arat cum am votat!

Luă o foaie de hârtie și un pahar de pe masă, pe care îl apucă de gură ca pe o ștampilă. Privirile tuturor erau ținute spre el.

Am pus ștampila de mai multe ori, uite-așa! Na! Și trânti fundul paharului de mai multe ori pe hârtia din fața lui, cu determinare, mai să spargă paharul.

Pe numele Rămurel Dușmănescu am ștampilat ca lumea, apoi, de două ori, de trei ori, de patru ori! Am pus și pe marginea dreptunghiului, să vadă chiorii ăia care vor număra! Apăsă și hotărât! Păi ce, eu mă joc? Eu nu mă joc, când e la o adică, să te votez pe dumneata, care vei fi viitorul meu socru!

Mai am câteva zile frumoase de vacanță. Zile în care îmi pot regăsi liniștea și pacea contemplând natura darnică. Notă: de făcut poze munților cărora puțin le pasă de nervii mei întinși la maxim în zilele obositoare de muncă. Apoi, de făcut selfie cu mine și muntele. Obligatoriu îl pun pe FB apoi pe calculator, printscreen, să mă întrebe toți unde-am fost. De privit poza în zilele acelea în care simt că explodez la muncă. Sau în trafic. Sau când plodul mă bagă în ședință, la școală, doar eu și directoarea. Sau când stau la coadă să-mi plătesc taxele... Gata!

Deci, încă sunt zile frumoase de vacanță. Verdele pădurii îmi umple privirea... de ce nu se mai mișcă odată fata asta din fața mea? Câte clătite

ia? O sută? Pot să mă uit urât încă o oră. Nu-i pasă! Tineretul ăsta! Am ajuns în față. Păi, se putea altfel? S-a terminat dulceața de afine exact la mine. Cum să se termine, domnule? Aici, la munte, unde găsești afine pe toate colclaurile?! Și vânzătoarea, ce față are! Nu mai calc pe aici! Vă și reclam, firea-ți ai...

Calm! Sunt la munte. Aer curat, răcoare, peisaje. I-auzi, telefonul! Cine o fi? Sorămea, eram sigură că ea e. Nu-i răspund. O dată nu s-a ținut și ea de cuvânt. M-a făcut de râs, m-a pus să-i rezerv cameră la pensiune și n-a venit. De parcă murea lumea să-i vadă părul ăla creț ca de oaie și tricourile largi de la sehaș. Anul trecut tropăia prin centru cu droaștele ei de sandale, se uita toată stațiunea după noi, ziceai că trece calul pe asfalt. Calul lui nea Viteză, ăla care duce turiștii la castelul Cantacuzino. Auzi motiv la ea: că i s-a îmbolnăvit băiatul! Ți-ai găsit cine, plodul lor e model, mă și enervează!

Mănâncă la timp, doar-me și se cacă după ceas, sor-mea a făcut ce-a vrut cât a fost copilul mic, ce-i pasă? Al meu... mai bine nu-mi aduc aminte, urla ca nebunul toată ziua. Mofturile lui sorămea! la să-i fi plătit eu camera? Să vezi cum venea, calica! Stop! Calm! Sunt la munte, e curat, mă rog, aproape curat. E aer tare de munte, se vede cum urcă telecabina...

Păi da! N-am prins loc. M-a trezit ceasul la șase dimineață, degeaba. Am

găsit coada pe trei rânduri, după o oră am ieșit din rând, ce eram nebună? Acasă, Titel sforăia de tremurau termopanele la cameră. Sigur, e bărbat, se respectă. Cică are de condus! Trebuie să se odihnească. Dar eu ce cusur am? Eu când mă odihnesc?

Uite centrul. Ce-i cu căldura asta? Ce dacă-i vară? N-au și ăștia un parc de doamne-ajută, doar iarbă și soare. Numai la biserică mai găsești puțină umbră dar sunt băncile ocupate. Au unii o pomană mai târziu, poate prind colivă. Ce caut aici? Mai bine stăteam acasă în zilele libere, măcar dormeam până la ora nouă.

Iar sună telefonul. N-am chef să răspund. Cine o fi? Aha! E Maricica, colega!

-Alo! Maricica! Bună, tu! Ce să fac, uite, sunt la munte, la Bușteni. Cum e? O feerie, tu! Răcoare, aer curat, munte, plimbări, terase. Da, m-am recreat cât pentru un an. N-am avut de mult așa o vacanță faină. Sunt zen, tu, pe cuvânt! Păcat că n-ai venit și tu...

Rondelul carnavalului

E carnaval la Rio
Și circ în București
Și poți să spui adio
Că-n alt loc nu găsești.

O zi-ți vei aminti-o
Că restul sunt povești
E carnavalul la Rio
Și circ în București.

De știi ceva, tu zi-o
Ca să te răcorești,
De nu, bea ceva bio,
Că-i circ la București
Și carnaval la Rio.

Paparuda (Pamflet)

O paparudă pe ecran apare
Pe cât de lungă pe atât de lată,
Tupeul ei și gura ei bogată
Ne-aduc, pe cei normali, la disperare.

De cuviință și bun simț nu-i pasă,
Chiar soțul ei la medic o trimite,
Că ea, marea cu sarea, ne promite
Dar n-are toate țiglele pe casă.

Ca-ntr-un coșmar, ea ține-o cuvântare,
Mănușile de box și le agită,
De cei săraci cu duhul ea profită,
Cu ei fiindcă are asemănare.

Într-un discurs aduce mahalaua,
Nici hainele pe ea n-o mai suportă,
Ar trebui condusă cu-o escortă
Să batem iapa să priceapă șaua.

Ea reprezintă o anomalie
Ca o malignă, mare excrescență,
Ca un butoi umplut cu flatulență
Ce viciază întreaga Românie,
Iar între ea și adepți nu-i diferență.

Dintre sute de partide

după Mihai Eminescu

Dintre sute de partide
Ce-au ieșit ca ghebele
Câte vor mai fi valide
Să încurce trebile?

Dintre atâția neica nimeni
Ce apar la noi în piață
Ca păduchii sau ca lindeni
Ca să ne provoace greață.

Poate o să am norocul
Să apuc și ziua-n care,
Când le va veni sorocul
Să se-nece în uitare.

Unele partide pleacă
Și toate scandalurile,
Peste ele or să treacă
Vânturile, valurile.

Georgică MANOLE

DIRECT LA ... ȚINTĂ

EPIGRAMISTULUI STELICĂ ROMANIUC

Pe-al epigramei firmament,
Sunt mii de stele pe moment,
Iar undeva se-agită, mică,
...și-o „stelică”!

DOAMNEI ANGELA PAVELIUC-OLARU (autoarea studiului „Cultul busuiocului la români”)

Citind „Cultul...” doamnei Paveliuc,
M-am și hotărât, ba chiar mă duc
Să scriu volumul unu, chiar și doi,
Din „Dresul...busuiocului la noi”!

LUI CONSTANTIN IFTIME, autorul volumului de proză „Copiii sălbatici” (Editura „Cartea românească”, 2016):

Nu sunt dintre cei apatici,
De-aceea spun, dragi cetățeni,
Acei copii, ai lui, sălbatici,
Azi sunt... politicieni.

EPIGRAMISTULUI PETRU-IOAN GÂRDA, urcat într-un copac pe prima copertă a volumului său „IRONII SENTIMENTALE”

Cunoscându-i istețimea,
I-am cam înțeles deviza:
Vrea s-ajungă la-nălțimea...
Lui Diviza.

Valentin DAVID

Unde dai și unde crapă

Văzui că șeful s-a albit la față,
Simțind că viața-i e amenințată,
Și a șoptit cu voce tremurată
Că îmi dă bani, dar să îl las în viață.

Și-a șters de frică nasul c-o cravată,
Spunându-mi să nu fac vreo boroboată.
Văzui că șeful s-a albit la față,
Simțind că viața-i e amenințată.

Plângea și secretara zâmbăreață,
Cu sânii mari și bluză decoltată,
Să nu îi las copiii fără tată,
Că-mi dă și ea o primă dodoloață.

Văzui că șeful s-a albit la față...

MULȚUMIM DOAMNEI AMBASADOR AL REVISTEI ANGELA SILION!

GEORGE PĂUNESCU, membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România și jurat la Olimpiada de arte Focșani a apreciat grafica revistei „CU CIOARĂ UOPSITĂ” A venit cu o părere: „**NU este greu să faci o revistă, este greu să te pui în starea de a o face**”.

Poftim ispravă! Revista „Cu Cioara Uopsită” cunoaște lume nouă. Și-a scuturat aripile și fără frică s-a prezentat domnului **Andrei Galiță**, investigator la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității -

Cioara Uopsită la întâlnirea cu redactorii din țară. Aici în capitală, alături de **Mihai Manolescu**.

Cioara în vizită la **CONTERRA**, Focșani, unul din sponsori.

VREI SĂ SUSȚII APARIȚIA ACESTEI REVISTE?

Donează orice sumă în
conturile

RO69BACX0000
002430524001
(RON)

sau

RO42BACX0000
002430524002
(EURO)

Suntem producători de ambalaje de țesătură de polipropilenă în toată gama constructivă, în special saci mari cu capacități de transport de la 500 la 2000 kg, destinați transportului produselor purverulente și granulate, alimentare și nealimentare.

Putem fi găsiți în Focșani,
Comisia Centrală 82, Telefon 0237226680

www.conterra.ro